

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum

Skupina divadla: DHNP

Vaše jméno: rozhovor – Natália Saganová
přepis – Vendula Valentová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 21

Pohlaví Muž

Studium MU FF Informační studia a knihovnictví

Povolání Student

Poznámky

Pověz mi, jak trávíš svůj volný čas?

Mám více zájmů, které rád dělám. Rád hraji na kytaru, cvičím si, zpívám, nebo zkouším s kapelou. Do toho si rád něco přečtu, surfuji na internetu, dívám se na nějaké zpravodajské články, nebo novinky z kultury a tak dále. Chodím do divadla, hlavně teda tady v Brně, když tady studuju. Co ještě dělám...no, chodím po kavárnách, debatuji...nevím, mám relaci v rádiu, i když nevím, jestli je to volný čas, jestli se to tak bere...v podstatě asi ano. Neplatí mě za to, jakože je to ve studentském rádiu.

V „R“?

V „R“, ano.

Tak asi to je v podstatě aktivita.

No a co ještě dělám...přemýšlím... tak jo, zatím asi vše, co mě napadá.

A jaké místo zaujímá kultura ve tvém životě? Je pro tebe kultura důležitá?

Hmm, asi tím, že jsem student, tak ještě nepocit'uji úplně otázku financí, takže nemusím řešit otázku jak si vydělat sám na sebe, nebo jak se uživit. Sice moje studium není úplně spojené s nějakou kulturou, jelikož studuju informační studie a knihovnictví, ale kultura je pro mě asi jedna z nejdůležitějších věcí, ať už hudba, film a teď ten poslední rok by se dalo říct i divadlo.

A z hlediska možnosti času?

No, tak já studuju na fildě, mám sice tento semestr celkem plný, ale z hlediska času, já nevím...zatím si nacházím čas, říkám, je to tím, že zatím nemám žádnou stálou práci nebo brigádu. Tak já si ho rád najdu, zatím. Ani není zkouškové, takže během semestru se to opravdu dá.

Vzhledem k tvému celkově kulturnímu vyžití, mluvil si o filmu, umění atd., jaké místo v tom pro tebe zaujímá divadlo? Jak je pro tebe důležité?

Nevím, pro mě je to taková nová vášeň asi, párkrát jsem navštívil divadlo už i první rok, jelikož studuji druhým rokem, ale vlastně až na podzim minulého roku, když jsem začínal semestr, jsem viděl nějaký plakát do HaDivadla, kde byl slogan, že - nevím, jestli si na to teď přesně vzpomenu - „Pověz mi, kam utíkáš, já ti řeknu, kdo jsi.“ Nevím, jestli jsem to nepoplet. A nějak se stalo, že se mi to zavrtalo do hlavy. Potom mě jeden kamarád vlastně vzal do HaDivadla a od té doby jsem dostal takovou niternou, až bych řekl potřebu, takové duchovní žrádlo, začal jsem chodit do divadla, ať už je to HaDivadlo nebo Husa na Provázku, Burani nebo Divadlo U stolu...asi to jsou divadla, která mě tady v Brně nejvíce zajímají. A abych se dostal k té otázce, já se dlouhou dobu zajímám o hudbu, anebo teda nějakým způsobem možná o umění, ale divadlo je opravdu v poslední době dost frekventované. Všechno taky záleží na financích, kolik divadel si můžu dovolit za týden.

Která divadla navštěvuješ nejčastěji?

No, nerad to přiznávám, když je to pro Provázek, ale v rámci možná financí, i když není to jen o financích, víc asi HaDivadlo. Svou poetikou je mi asi teď nejbližší. Generačně úplně ne, ale určitě tou poetikou a hrami, které se tam hrají. Rád bych to řekl o Provázku, ale neviděl jsem tam dostatek her, abych mohl úplně říct. Ta cena je pro mě přece jen v té Huse trošku horší. I když bych si hrozně rád zase skočil na Hamleta, kterého se asi napoprvé úplně nedá dostat do hlavy. Nevím, na novou hru Mikuláška anebo to je jedno v podstatě na co... Každopádně asi to HaDivadlo je takové nejvíc. Ale když už se dostanu do Provázku, tak jsem tam hrozně rád, protože přece jen je to trošku změna.

A chodíš třeba do Národního divadla nebo Městského divadla?

V Městském jsem ještě nebyl, nikdy mě to tam nelákalo, ani mě to tam neláká. V Národním jsem byl jen na jedné hře a taky mě to nějakým způsobem neláká. Konkrétně jsem tam byl na Richardovi III. Rád bych se podíval do Reduty, tam mi přišly zajímavé některé věci, ale tam jsem se ještě nedostal.

A jaké typy divadla preferuješ, co se týče prostoru? Máš rád větší nebo komornější divadla?

Těžko říct, podle chuti. Mě hrozně baví Lunapark, divadlo ke kávě, který je teď, takže to jsou vlastně divadla, která nejsou v nějakých stálých prostorách, ale mě tyto divadla hrozně baví. A zároveň mám rád z prostoru divadla jako Burani, HaDi anebo Provázek. Nevím, co preferuji. Mě připadá, že ty hry, v rámci těch divadel, se dělají s přihlédnutím na to prostředí, ten prostor, jestli je velký. Když jsem byl v tom Národním, tak tam jsem se dostal úplně nahoru a to mi celkem ubralo z toho, no... požitku, z té hry. Když jsem byl úplně nahoře, bylo to strašně daleko, přece jen v té Huse nebo v takových menších divadlech - teda nevím, jaká jsou měřítká...

...tak Mahenka nebo Janáčkovy jsou na počet lidí určitě větší.

Asi mi víc vyhovují tyto menší, když to porovnáme s Národním a těmito divadly.

A máš například nějaké oblíbené žánry her?

Nepotřebuji chodit do divadla, abych se jen zasmál. Mám rád hru, která mě nějak zasáhne. Většinou je to nějaké znamení, když po té hře zůstanu takový tichý, takový prostě... Vím to podle toho, jaký zůstanu po té hře na konci, tak zjistím, jestli mě ta hra víc oslovila, nebo jestli to bylo jen takové povrchní... Nevím, jestli žánrově bych to nějak pojal... asi takto. Je to o tom, jestli mě to osloví něčím, nějakými pocity. Když zjistím během té hry, že je to fakt dobré, tak v zásadě nevidím nějaké žánry, tak je mi to celkem jedno, jaký to je žánr, zhruba.

Sleduješ na příklad i působení tvůrců divadla, konkrétně například té Husy, v jiných brněnských nebo mimobrněnských divadlech, či mimo divadla, třeba ve filmech?

Tak Mikuláška sleduju, teda sleduju, no... Jeho novou hru Trapná muka, co teď dělal na Provázku, bych chtěl vidět. Zároveň vím, že dělal v Redutě, pokud vím Voskovce a Wericha,

to mě celkem dost lákalo. Myslím, že dělal cosi i v Ostravě. Morávka, no Morávka znám v podstatě i z filmů, Nuda v Brně nebo další filmy, takže ten je známý i na tom filmovém poli.

A vyhledáváš to i nějak konkrétně, že by sis řekl, to je od Morávka, tak se na to jdu podívat?

Tím, že nechodím tak často do Provázku, tak asi to úplně nedělám, ale rozlišuju určitě ty hry. Dívám se, kdo co dělá i v jiných divadlech a už se dá tak nějak asi odhadnout, jak to asi bude vypadat. Například konkrétně u toho Morávka jsem viděl myslím dvě nebo tři hry od něho a už nějak možná pomalu bych věděl, jakým způsobem tvoří.

A myslíš si, že například Husa má nějaké specifické znaky, kterými se vymezuje od ostatních divadel? Že by byla něčím jiná, speciální?

Tak určitě hlavní tím, hned z prvního vezmu, že ten prostor je úplně jiný. Oproti těmto - alespoň teda co mě zajímá, řekněme tyto avantgardní nebo alternativní divadla, teda pro mě jsou to normální divadla, ale asi se to považuje za nějakou tu avantgardu nebo alternativu - má Husa takovou největší scénu nebo takovou nejvýpravnější, mi přijde. Nebo aspoň v těch hrách, co jsem viděl. Nevím, jestli ve sklepní scéně je všechno pod Husou, nebo jestli je to už Divadlo U stolu, to si nejsem jistý, jak to mají rozdělené, co je co. Ale že většina těch her je asi taková výpravnější. Hlavně co jsem viděl ten Dostojevského cyklus nebo ten cyklus... to byl Forman u moře nebo Havel u moře, to si přesně nepamatuju, oni to teď uzavírají... Lásky jedné plavovlásky a tyto hry, co hrají... ono se to nějak jmenovalo, celý ten cyklus, teď si nepamatuju... Na příklad Karamazovi jsem viděl jen z televizního záznamu, ale mě přijdou teda výpravnější, než v HaDivadle ty věci.

A myslíš si, že je to pro to divadlo plus?

Plus... to záleží na hře, jaké věci na co používají. V Mistrovi a Markétce se mi hrozně líbila taková ta hvězdná oblast z těch malých lampiček. Nebo... to je těžké říct... já si nemyslím, že... možná někdy... nevím... Jestli se to ztrácí na úkor herectví, že to není až tak... může to tam rozptylovat jiné věci... Ale to asi nedokážu posoudit, nevím, jestli je to výhoda, nebo nevýhoda.

A podle čeho si vybíráš, na jaké představení půjdeš? Podíváš se třeba na internetu...

Bud' se podívám na internetu, někdy, přiznám se, mě ovlivní trochu i nějaká akce. Anebo to vidím například na tom facebooku a vzpomenu si nebo najednou mi tak udeří některé věci, protože taky nesleduju stále celý čas. Jen teda konkrétně v Huse mám další věc, která vlastně souvisí s tím, proč tam nechodím často, protože tam je dost často vyprodáno. A tím, že já nevím ještě, kam půjdu dva, tři dny dopředu, neplánuju si, tak je už vlastně těžší se na tyto hry dostat.

Sleduješ i divadelní recenze?

Nějaké čtu, ano.

Dáš na doporučení od přátel?

Tak určitě, mám dost dobrých známých, kteří se pohybují okolo divadla, ať už teoreticky nebo teda jinak. Určitě, určitě... zrovna teda u té Husy si nechám i doporučovat hry.

Považoval by ses za takového toho iniciátora, co řekne lidem, pojďme do divadla, nebo ty jsi ten, kterého strhnou, pojď s námi?

Nevím, většinou když jsem šel do divadla, tak jsem šel buď s lidmi z divadelní vědy, nebo s lidmi, co chodí do divadla často anebo jen s pár známými. Ale nevím, já jsem nikdy nějak neinicioval. Například s lidmi na bytě, kde bydlím, je situace taková, že se buď učí, nebo teda jeden hraje na počítači sám, a nějak nemají čas. Tak já prostě jdu sám, nebo respektive nejdu sám, ale mám okruh známých, s kterými chodím, asi tak se to dá říct. Ale určitě připomínám svým dalším známým, kteří nechodí do divadla, spamuji je a snažím se je nějakým způsobem nalákat, protože si myslím, že to je taková nějaká kulturní nutnost...ne nutnost, ale že je to potřebné, chodit do divadla.

Proč?

Nevím, tak konfrontuji se tam s otázkami, které bych možná neřešil, či budu řešit až později. Mě to podněcuje...jak už jsem říkal, mě to dává strašně moc, nutí mě to přemýšlet nad různými věcmi a hlavně někdy mám pocit, že tak trochu žiju, že je to jedna z mála skutečných věcí. V podstatě když člověk večer tráví čas za internetem, za počítačem, s televizí a podobně... Toto je něco živého, že ty lidi máš před sebou a máš to takové nějaké bližší tomu skutečnému životu, možná...

A s kým nejčastěji chodíš do divadla? Jsou to teda tvoji přátelé z divadelní vědy....?

Asi jo, no, sice můj větší okruh známých je na Slovensku, nebo studuje na slovenských školách, takže těžko já tu můžu s někým z nich chodit. A z toho kruhu, který jsem si tu teď nějakým způsobem našel, tak asi jo. Tam většina lidí prostě už chodila do divadla, nebo...nevím, možná dva, tři lidi jsem vzal poprvé do divadla já, jakože poprvé do nějakého takového, ale jinak ani ne, no... Tak tady mám pocit, že se aspoň já pohybují v té skupině, mám pocit, že hodně lidí chodí do divadla.

V kolika lidech tak chodíte do divadla?

Tak oni mají ty svoje akce na ty recenze, ale pokud to nejsou jejich akce, tak většinou dva, tři, možná čtyři, jak kdy, fakt. Ale ne moc. Pokud se teda vysloveně nedohodnou ty lidi, že tam jdou třeba v deseti a že se připojím k nim.

Jak probíhá tvůj výběr? Vybereš si v pět představení a v sedm už jdeš? Nebo se podíváš pár dní dopředu nebo nějakou delší dobu dopředu?

Jak kdy. Někdy se podívám dopředu, hlavně věci, které se dernierují. Tak se dívám dopředu, abych věděl. Nebo se vždycky podívám na ten měsíc do programu asi těch třech, čtyř divadel, která jsem zmiňoval a už tak nějak držím v hlavě, co kdy je. Ale mnohdy se mi stane, že zapomenu. Nebo se mi někdo ozve v ten den, jestli nejdu do divadla a pokud nic nemám,

nebo někdy na úkor něčeho, co mám, tak většinou jdu, teda pokud si to můžu dovolit. Ale většinou chodím, přiznám se, i na úkor těch potravin (*smích*).

Dobře, tak...

...nechci to zas přehánět, aby to nevypadalo, že jsem nějaký vášnivec, ale tak... Když mám potřebu, tak se tam jednoduše snažím dostat.

Pověz mi, proč máš potřebu chodit do divadla?

Tak do divadla jsem samozřejmě chodil i před tím, se školou nebo už u nás v malém městě, nikdy jsem necítil nutnost, ale vždycky jsem šel rád. Ale tady se to nějakým způsobem zlomilo, nevím, jak jsem říkal, kolem toho podzimu. Našel jsem v tom jednoduše něco, co mě někam posouvá možná osobnostně nebo pocitově.... Těžko se to popisuje, protože je to víc pocitů, které se nedají blíže identifikovat, že proč.... Říkám, nutí mě to přemýšlet. Zároveň mám pocit, že by se to divadlo mělo snažit vyjádřit dramaturgicky nějakým způsobem to, co se teď děje, tuto dobu. Nebo reflektovat, co se děje, vlastně to pojmenovat, pokládat možná otázky nebo možná odpovědi. A mám pocit, že se o to snaží, nebo já to tam možná vidím, tyto věci.... Nevím, je to ze zásady živá věc. Jsou to takové ty fráze, jako ten přetechnizovaný život, ale přijde mi to takové reálné, takové dotykové, že těch lidí, které tam vidím, se můžu dotknout. Co tam vidím... ty emoce, cítím to z nich a zároveň i ti další lidi to tam cítí, tu výměnu, vlastně energii a to mě hrozně naplňuje nebo i nabíjí, dá se říct...

Já chápu, že to není úplně jednoduché, takové otázky.

Zkrátka to mám nepřípravené (*smích*).

No však máme na to kópu času, takže v pohodě.

Nějaké povídání okolo, proč se dělá ten rozhovor atd., přerušeni nahrávání.

Například jsem četl knihu Prázdný prostor, to je kniha sice z nějakého šedesátého myslím, že osmého, ale je to kniha o divadle a on tam hovoří o nějakých čtyřech různých typech divadla – já si teda nečtu nějaké teoretické knihy o divadle, samozřejmě nemám ani čas. Mám své vlastní studium - a tato kniha mě hrozne zaujala. A možná díky této knize jsem pochopil zas trochu jinak, jak se teda vnímá to divadlo a nějak mě to nastartovalo... možná i to základní umění, ta snaha o to projevení těch základních otázek atd... Ale to už se asi dostávám někam úplně jinam... dej mi asi jinou otázku (*smích*).

A je pro tebe divadlo společenskou událostí? Na příklad, když někdo jde do divadla, tak se bude třeba hodinu oblékat, je to pro něho takové...ne každodenní záležitost, takové pompézní, takový zážitek s tím, že se vyšňoří... Jak to cítíš ty?

Tak já se určitě nešňořím ani se na to nějak výrazně nepřipravuji. Ale každopádně je to pro mě událost, protože nechodím často, i když mám někdy potřebu jít strašně často do divadla, třeba i každý druhý den, kdyby to šlo. Ale tím, že nechodím relativně tak často, tak je to pro mě zároveň... Já se tam vlastně vždycky těším. Možná je to dobře, že nechodím tak často. Dokážu si to vychutnat, protože nemám v hlavě nutnost tam něco psát o tom nebo přemýšlet.

I když mě napadají věci okolo toho, je to hrozně fajn jít a konfrontovat své názory s tím, co se tam děje. A není to pořád, není to, že bych chodil každý den.

A spojuje se ti návštěva divadla i s nějakou jinou společenskou událostí, třeba že máš večer s přáteli, nebo nějaký večírek?

Mě to přijde fajn změna po tom, kdy jsem byl na střední u nás v Puchově(?) a kdy večery byly jen o tom, že se pilo nebo dejme tomu byl nějaký koncert, což byla zase fajn věc atd. Ale tady je to zas fajn, že jdeš večer do toho divadla, a potom si někam sedneš samozřejmě. Je to fajn, já osobně radši dám ty peníze na divadlo, i kdybych si za to divadlo mohl koupit něco jiného, tak to myslím. Je to fajn si sednout na to divadlo, potom si o tom třeba ještě popovídat, a potom možná samozřejmě pořešit nějaké jiné věci. Přijde mi, že to má význam, není to taková úplná ztráta času. Protože někdy je to jen ztráta času sedět v baru, někdy. Někdy ne (*smích*).

A když se ti divadlo kryje s nějakou jinou akcí, když ti třeba lidi volají, at' jdeš na koncert, na film, nebo divadla, tak co si vybereš?

Tak můžu to asi hned rozlišit. Já jsem plánoval, že tu budu chodit často na koncerty, což jsem první rok možná chodil, ale tento skoro vůbec nechodím. Ne, že by mě nalákaly, ale chodím do divadla. To je asi základní argument. A lidi, se kterými se tu setkávám, taky většinou chodí víc do divadla, než na koncerty. Takže už jen z této zásady mě baví víc to divadlo. I když u nás ve městě chodím stále na koncerty. Na film...na film nevím, film je fajn, ale na film se můžu většinou dívat i doma, samozřejmě na některé věci stojí za to jít se podívat do kina, ale nemůžu porovnat, když dám sto korun za hodinu a půl filmu, nebo když dám sto korun za hodinu a půl divadla, které, pokud teda chytím dobré divadlo, dobrou hru, tak je pro mě neporovnatelné.

Všímáš si publika, které je kolem, když jsi v divadle? Například složení, jaké jsou reakce nebo jak se ti lidé oblékají?

No, jak se lidi oblékají do těch divadel, kam já chodím...no, tak asi jako já. Dají si někdy nějaké to sáčko, nějaké to tričko, džíny, podle mě to asi neřeší. Možná starší lidé, mám pocit, že někteří možná vypadají...nebo se oblékají...reprezentativněji. Ale myslím, že je to celkem jedno v těchto typech divadel. Nemyslím si, že je to důležité, že spíš jde o to, o čem je ta hra nebo hlavně o ty lidi, zda jsou otevření té hře. A myslím, že někdy - teda nevím, jestli ta otázka byla konkrétnější - vnímám, jak to vnímá publikum. Určitě si všímám publika, jako co u nich vyvolává smích, zároveň jestli i u mě to vyvolává smích. Ne, že bych to cíleně sledoval, určitě mě to napadne mnohokrát. Někdy náhodně, někdy tak, že prostě poslouchám a najednou mám pocit, že to publikum je nějaké divné. Dá se to někdy vycítit, pokud se na to teda člověk zaměří nebo pokud chodí do toho divadla častěji, víc, do toho jednoho prostoru a už ví, jak se ty diváci chovají, tak možná...

Myslíš si, že se liší lidi, co chodí do Národního od těch, co chodí, řekněme do těch avantgardních divadel?

Nemůžu to porovnat. Rád bych to porovnal, kdybych chodil častěji do toho Národního nebo do Městského. Ale co jsem se bavil s lidmi, co tam chodí, teda chodili, chodí už do jiných, tak mi říkali věc, kterou jsem si možná i myslel. Že se to Městské i Národní divadlo pravděpodobně orientuje na nějaké v podstatě ne jednoduché věci, ale asi...bridké (?), dejme tomu možná. Bez nějaké větší inovativnosti, nějakého zaujetí, že je víc asi pro tu starší generaci. Při tom paradoxně i v Huse na Provázku jsou hry vysloveně i pro tu starší generaci... "Na Provázku" mi přijde takový možná místy pojem, takový až moc populární pojem. Pro mě je to těžké hodnotit, netroufám si na to, ale mám z toho místy takový pocit, že tam lidi chodí často už jen kvůli tomu, že to je „Provázek“. Otázka, jací tam chodí lidé... já nevím. Chodí tam určitě i lidi, které to zajímá, ale možná je to jako nějaká prestiž. Přece jen ta Husa má tu historii silnou. A do HaDi, tak většina lidí, co chodí do HaDi, tak určitě vědí o Huse nebo tam chodí. Anebo k Buranům, to je to samé. Já si myslím, že tyto divadla jsou si v zásadě podobné, jen dávají lidem něco jiného, ale zároveň něco, co je silné, anebo co je zaujme.

A ty sám konkrétně vnímáš historii Husy?

No já mám teď nějaké céčkové předměty, principy nebo tak, takže tam se probírá i tato minulost. Ale tu minulost jsem konkrétně u Husy určitě vnímal. Když jsem přišel, tak jsem Husu znal. I když jsem nevěděl, co se tam hrálo, tak jsem věděl, že to je pojem. No a to samé i HaDi, obě dvě mám tak nastejno, jen každé z nich šlo teda odlišně v té minulosti, ale zároveň taky nějakým způsobem zasáhlo.

A můžeš si vzpomenout na svůj první zážitek s Husou nebo nejsilnější zážitek spojený s Husou?

Teď nevím, jak se jmenuje ta hra, co jsem viděl celkem nedávno, ale to byla úplně odlišná hra, než jakou jsem kdy viděl. Bylo to dole U Stolu, asi pravděpodobně, no, na sklepní scéně, ale nevím, jestli to teda byla Husa, to rozdělení nevím teď přesně. Hráli tam celou dobu jen dvě herečky a...mě to zaujalo nějakou křehkostí. Řešilo se tam nějaké stáří a zapominání s nějakým mládím, kdy dcera nebo mladá žena se stará o nějakou známou starší herečku. A byla to hrozně taková křehká, soustředěná hra, hodinu a půl, a v podstatě ani jednou jsem se nezasmál. Vůbec mi to nevadilo... Byli jsme tam asi v pěti lidech, to jsem byl poprvé, že by nás tam bylo tak málo, ale ta hra mi přišla hrozně zajímavá, tou atmosférou. A poprvé když jsem byl v Huse, tak to byl Hamlet a ten mi určitě zůstane v hlavě, to je skládačka. To jsem nevěděl, kam se mám podívat a byl z toho strašný guláš, ale spíš pozitivní. Pak jsem po tom divadle zůstal a přemýšlel, co jsem vlastně teď viděl, že co teď jakože, co...? Takže určitě to zasahuje, nějakým způsobem.

No a vzpomínáš si, kdo anebo co tě poprvé přivedlo do Husy?

No, kamarád. Zrovna z té divadelní vědy. On mi teda dlouho doporučoval toho Hamleta, potom mi i jiní doporučovali Hamleta, takže tak.

A z jakého důvodu navštěvuješ Husu?

Mám rád Veselou Husu...Mě napadla taková věc...mě to tam tak dobře smrdí, jednoduše, něčím. Nevím, prostě když tam přijdu, tak se tam cítím fajn, když tam sedím a sedí tam ti herci, v té Veselé Huse a nějakým způsobem mě to tam táhne.

A dokázal by si nějak popsat pocity, které máš po zhlédnutí představení, které se ti líbilo, či vysloveně nelíbilo?

Tím, že si vyhledávám celkem hry, nebo respektive, dám na doporučení některých lidí, tím, že nechodím tak často na hry, tak si musím vybírat...Myslím, že většina her, které jsem viděl, se mi líbily, nebo mě nějak zasáhly. No a pocity... jak jsem vzpomínal...no, asi už během toho představení dokážu říct, jestli se mi ta hra líbí, nebo ne. Jestli mě něčím zaujala a určitě po představení to prostě cítím, že toto ano, že toto je jednoduše věc, která zasáhla. Neříkám, jestli už se to podařilo na sto procent, nebo nakolik..Ale určitě, určitě tam něco je, co mě teda nutí...nutí přemýšlet...

A vyvolává ti nějaké pocity...?

No určitě...konkrétní pocity...já nevím, no, vždycky záleží konkrétně na hře, co to v tobě vyvolá. Může to vyvolat nějaký ten pocit...to tajuplně, nějaké té metafyziky nebo čehosi. Ale může to vyvolat i normální pocit...nevím, lásky nebo nadšení, já nevím, úplně fakt záleží od toho konkrétního divadla.

V poslední době máš nějaký takový zážitek, co by tě vyloženě nadchlo nebo našťvalo? Třeba i z jiných divadel...

Přemýšlím, na čem jsem byl naposledy... kromě toho, že jsem chodil na ty Lunaparky. Například jsem viděl podruhé Jsem Kraftwerk v HaDivadle a podruhé jsem si potvrdil, že ta hra se mi líbí. Že řeší teda aktuální věci nebo se snaží řešit i otázku své historie, nějakého nevědění, kam se pohnout. Přišlo mi to aktuální s mými pocity, někdy sám nevím, kam se pohnout nějakým způsobem.

A za poslední měsíc, týden jsi byl na jaké kulturním akci, kromě toho Lunaparku?

Byl jsem na koncertě, byl jsem i v divadle... Tak já chodím, Brno je fajn a zároveň na nic, v uvozovkách, že je tu toho strašně moc, takže někdy skoro až potřebuju vypnout, protože jsem zahlcený tím vším, co tu je. Avšak na jednu stranu, stále je to dobré, nějakým způsobem.